

בין החובה והרגש

השם העברי הבאנאלי (באנגלית שם הפרט משבר) משמש כנוי לאחד הסרטים המצוינים של השנה; עלילה ספוגה לגלגנות פקחית על מדיניות הפנים של ארץ דרום אמריקאית אלמונית. לעתים נדמה שזאת ארץ

פרשי הצבון

ססיל דה מיל יוצא, כפי הנראה, מן ההנחה שהתפתחותו השכלית של הצופה הדינמי בקולנוע שורה לזו של ילד (לא מפורח תח ביותר) בן שנים עשרה; הוא מכין את סרטיו לפי נוסחה זו. פרשי הצבון בן אחת עשרה שנה אינו יוצא מן הכלל הוזה. זהו אפוס 64 ברשימה

קרי גרנט, פאולה ריימונד ("בין החובה והרגש")

עריץ עלוב, אבל לא טפס

גנטינה של פירון, לעתים קולומביה או ובצואלה.

פאראגו (חווה פירר) הוא נשיאה העריץ של אותה מדינה דמונית הוא עלה לשלי טון רק לאחר שדיכא את אויביו. אנשי המפי לגה הלאומית המדברים, כביכול, בשם הח רות. פאראגו חולה אנוש; גידול ממאיר במות מאיים על חייו. אשתו (סיגנה האסו), המזכירה, במראה, את איחיה פירון, מביאה, בכוח אל ארמון בעלה את דוקטור פראגא טון (גארי גרנט), מנתח אמריקאי מפורסם על מנת שיציל את בעלה.

פראגאטון מסכים לנתח את הנשיא. הדי מורדים חוספים את אשתו (פולה ריימונד) ומשיימים עליו שיהרגו אותה אם הנתוח יצליח. לא יהיה זה הוגן לגלות איך הגיע הסרט לסיומו.

חווה פירר הוא פאראגו מצוין. הוא עי דיץ קסנוני, עלוב, אבל לא טפס. כך הוא מסביר לגראנט את ההבדל בין ארצו לארץ צוטה-הברית: "בארצך, אם יש ברכבת שלט: 'לא לירוק', איש אינו יורק. אצלנו — יורק קים על השלט!"

הסרט רצוף שורות מחוכמות כאלו ואוירי ביו של פאראגו, שוחרי החופש כביכול, אינם מתוארים כאנשים חיוביים, כמהפכנים וררי מנטיקאים, אלא כשואפי שלטון. "מהפכה אינה מביאה חופש. היא רק מחליפה של-טון פריצים אחד במשנהו". אמר ברנרד שו וזאת גם המסקנה של הסרט.

מגרעתם האחת: גראנט, כרופא האמרי קאי, מטיף "צינונות" יאנקית זולה ונהוג בגבהות של חייר אמריקאי לאיסימפאתי. חוזה פירר, המקריה, השחרתר בן הארבעים, נחשב אחד השחקנים האמריקאים הגדולים; הוא ילדי פוארטו-ריקו, המושבה היאנקית הדלה במרכז אמריקה, המציפה את ניו-יורק וצרים אחרות בהמוני מהגרים מזי רצב העוסקים בפשעים.

אביו של חווה היה עורך דין מפורסם וחווה עצמו התעתד להיות מהגנס, כאשר, בדרך מקרה, קבל תפקיד בהצגת חובבים בניו-יורק, התיאטרון כבש את לבו; הוא החליט להיות שחקן מקצועי. תפקידו הראי שון כלל שורה אחת, השני — שתיים. השלי שי — קצת יותר גדול, כבר השאיר את רשומו על המבקרים. חווה נעשה שחקן מקובל על במת ברודוויי.

אבל לכוכב הפך בהצגת זודתו של צ'ארלי, בה היה עליו להדגים תרגילי אקרובטיקה, ולנגן על הפסנתר נוסח הארפו מארקס וגם — עד כמה שהדבר יראה מוזר — לשחק. תפקידו הבא, אחרי צ'ארלי היה יאנו לצדו של אוטו-רוטסון ואחר סיראנו. בהי ליכוד החל קאריירה מזהירה בזמן הקדומה, הפסיק על מנת לבצע את התפקיד הראשי בחזיון הקסמים על הבמה וחזר אל הבד בסיוריו ובין החובה והרגש.

בעיר. אבל רים, המאוהב בה, משתדל להפי ריע בתכונותיה, כי הוא יודע שכל שינוי בעיר יגרור שינוי ברעת הקהל המקומית וביטול קסמה של גראנדביו. כאשר נודעת למארי זהותו האמתית של רים, היא מגלה הכל בעתון, גראנדביו הדי פכת מרכז התענינות ומוצפת תיירים; הדי שינוי הפתאומי הביא תמורה מוחלטת בהלך מחשבותיהם של התושבים.

הודות למשחק הקומי של שני הכוכבים, סרטו של ויליאם וולמאן הוא משעי שע למדי. אבל רק לאמריקאים. הקהל המי קומי יתחש אליו באיסיבלנות.

ארצות הברית

האוסקר

ההצבעה על חלוקת פרסי האקדמיה ההי ליבודית לאמנות הקולנוע (חברים: 1850 אנשי הסרטים), הנקראים פרסי "אוסקר", נעי רכת בשני שלבים. הראשון: בחירת חמי שה מועמדים לכל פרס, נסתיים זה עתה. אחד מכל קבוצה יוכר "אוסקר".

שחקן ראשי: לווי קאלהרן (הינדי המי פואר), חווה פירר (סיראנו דה ברזיליאק), ויליאם הולדן (שדרת סאנסט), גיימס סטיו (הארביי), ספנסר טרייסי (אביה של הכלה). שחקנית ראשית: אן באקסטר ובטי דיביס (הכל אודות חוה). גיודי הולדיי (רק אתמול נולדה), אליגור פארקר (נשים בכלא), גלוריה סוואנסון (שדרת סאנסט). שחקן משנה: גיף צ'נדלר, אדמונד ג'ון, סאם יפה, ג'ורג' סאנדרס אריך פון שטרן היים.

שחקנית משנה: הופ אמרסון (נשים ב כלא), סיסט הולם, גיזפין האל, גאנסי אולי טון (שדרת סאנסט), תלמה ריטר. סרט: הכל אודות חוה, רק אתמול נול

גורדן פרסטון ("פרשי הצבון") הומור מיושן, אבל צבעים נעימים

דה, אביה של הכלה, מכרות הסלץ שלמה, שדרת סאנסט.

במאי: ג'וזף (מכתב לסלוש נשים) מאני קייביץ, עבור הכל אודות חוה, ג'ון סיייר (מאדור) האסטון עבור ג'ונגל האספאלט, ג'ורג' (בצלע אדם) צוקור עבור רק אתי מול נולדה, בילי וואלדור עבור שדרת-סאני סט וקארול ריד עבור האדם השלישי.

ברשימת המועמדים הוזכר הסרט הכל אודות חוה 14 פעם ושדרת סאנסט, 11 פעם.

הוליבוד האדומה

לפני שלוש שנים ירד על הוליבוד המי טאטא הקולנוע הנקרא ועדת תקונורט לפעו לנת לאימריקאיות, שכחונה בעת המלחמה גוד הארגונים הפאשיסטיים והנאציים באר

צות הברית, ועתה מטרתה לטהר את המדינה מקומוניסטים. כרוב הליטותה פגעה הועי דה לא רק בקומוניסטים בלב, בנפש ובגוף, אלא אף בליבראליזם שלא נשאו חן מלפני היושב ראש שלה אותו זמן, סינאי טור פארנל תומס (המרצה עתה בבית סר הר תקופת מאסר על הוצאת כסף במימה מקופת הממשלה). קרבנותיה המפורסמים ביותר של הועדה היו "העשרה מהוליבוד", מחברים, במאים, מפיקים, היושבים עתה בבתי סוהר על סירובם להשיב על השאלה: "האם הנך או היית מימך קומוניסט?" עתה עומדת הועדה להציג שאלה זו בפני אישים הוליבודים נוספים. ביניהם: גייל סונדרגארד, האחאוד דה סילבה ואחר רים, שהכריזו שלא ישיבו עליה אף על פי שיהיו צפויים למאסר ארוך, אחרים שייה קרו יהיו: ג'ולסון (פארקס), ג'ון גארפילד, סטרלינג היידן ואן ריבר.

בינתים מכה גלים בהוליבוד האשמתו הגלויה של השחקן וורד בוגד את חווה פירר (ראה למטה). בוגד קבע במכתב לאני שי קולנוע שהשחקן הפוארטוריקאי הוא קומוניסט מושבע ואין לזכותו בפרס הי אוסקר על משחקו בסיראנו דה ברזיליאק (העולם הזה 689). השיב סירר במודעות בעתונות: מעולם לא הייתי קומוניסט ואף לא אוהד קומוניסטים.

חברות הסרטים שזועזועו קשות בשנת 1947 על ידי הועדה, וסיהרו בלי רחמים את שורותיהם, עומדת עתה מן הצד ומי ציינות כסיפוק שאיש אינו מאשים את הסרטים בגטיות קומוניסטיות, כלומר שאמי שר יהיה להמשיך להפיצם ולהפיק מהם רוחים.

גרמניה

הדרך בחורה

בשנת 1942 החליט ד"ר יוסף גבלס, ידי ימינו של היטלר ושר התעמולה שלו, להכין את דעת הקהל הגרמני לתכנית השמדת היהודים. גבלס העריך את ערכו התעמולתי הגדול של הקולנוע, וציהה על הבמאי המוכשר פייט הארלאן להפיק סרט אנטישמיי.

הארלאן מילא את הפקודה בדיקנות, והיהודי זיס, עיוות של הרומאן הנודע של ליון פויכטוואנגר, הוצג בכל רחבי גרמניה בהצלחה עצומה. זהו, בלי ספק, הסרט המפורסם ביותר, שיצא מאולפני הרייך השלישי.

לאחר נפילת הנאצים הובא הארלאן לבית-דין ויצא זכאי. עתה סיים את סרטו הראשון מאז המלחמה: האהוב האלמותי. הכריז, לאחר חזרה כללית סגורה, הסרי פר האנטינאצי, שנרדף על-ידי גבלס, ריי כארד מוקרמאן:

"כאשר רואים סרט כזה, שוכחים את הדברים האחרים, הצפים ועולים במחשבה עם הזכרת שמו של הארלאן — זוהי מלאכת אמנות. הסרט הגרמני הטוב ביותר מאז 1945, ואחד הגדולים בכל הזמנים." בינתים סוערות הרוחות בגרמניה בקשר ליצירתו של הארלאן. אין להגיה, שדרכו של האהוב האלמותי תהיה ורועה בשושנים, כדרכו של יהודי זיס לפני שמונה שנים.

פסטיבל בברלין

שיקומה של גרמניה בשטח הקולנוע איי נו אחרון דאגותיהם של מעצמות הכיבוש (הטולס חוה 681). לא מכבר נתנה לגרמנים של עזרה מלאה בעריכת פסטיבל בין-לאומי של סרטים במערב ברלין בחודש יוני. בין המי דיוות הלוקחות חלק: ארנטינה, אוסטר ליה, הודו, קנדה, הקסיקו, שבדיה, צרפת, איטליה, אנגליה וכמובן, ארצות הברית. הוליבוד.

בקצרה

שבעה ימי חרדה — מה יקרה אם מצצה אטומית תאיים על לונדון, ואם יהיה פנאי לארגן סינוי? סרט בעל מתח חסר מוסר: פרומיסור המתנגד לפצצה מתואר כמטורף, כל האחרים — נורמאליים.

יום אחד בניו-יורק — הסרט המי סיקאלי המבריק ביותר, העליו ביותר, המי שעשע ביותר שהגיע אל הבד שנים רבות רבות. מוסיקה: ברגנשטיין, יקודים: ג'ון קלי בעזרתם של שחקנים כשרונים אחרים. בערבות הדמים — סרט המערב הפרוע, בצבעים, "טבעיים", אך חסר צבע, ענין או חידוש.

הכתובת: ת"א לילנבלום 12, טל. 66785, ת.ד. 136 / האחאוי: מ. שיף / המוליט: אברהם גורדון ושלוש כהן / דפוס מ. שהם, טלפון 2239 / גלופות: צינקוגרפיה ארצי-ישראלית. ההפצה על ידי "סלס".